

ЛЮБИСТОК

СТОРІНКА ПРО КОХАННЯ, СІМ'Ю І САМОТНІСТЬ

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

«МИ ОДРУЖИЛИСЯ, КОЛИ ЦВІЛИ КАШТАНИ»

Баба Уляна та дід Микита жили в парі уже 50 років. Та так вони берегли і цінували одне одного, що не одні в селі їх у приклад ставили, не одні за порадою приходили. І своїх дітей вони завжди вчили, щоб жили у мирі, прислухалися один до одного та робили так, як би було добре усім.

Щоразу навесні, як тільки вгрівалася земля, баба Уляна спішила в садок. Там, під великим старим каштаном, рясно проростав барвінок. Вона вибирала із зелених пучків торішні листя, розсаджувала, пересажувала його.

Діда Микиту і бабу Уляну у селі особливо шкодували. Не так давно осиротіла їхня внучка. Батько її десь повівся, ще коли вона була немовлям. А мама, згорьована і нужденна, важко захворіла і померла. Тож після смерті доньки дід і баба оформили опікунство і дванадцятилітня Вікторія стала жити з ними. Доглядали за нею, як могли. Шкодували малечу, бо ж без батьків росла. А дівчинка була тямущою, намагалася допомагати дідусеві й бабусі у всьому. Любила їх, як рідних батьків.

Йшли роки. Баба Уляна вкладала в голову внучки, що нелегко їй у житті доведеться, бо ж хтозна, скільки ще віку Бог відліть їй і дідові, і залишиться Вікторія сама, то їй повинна на себе саму покладатися, всьому вчитися, до всього бути готовою.

Якось бабуся занедужала та так, що думала, вже й не підведеться з постелі більше. Але насилу встала з ліжка, взяла палицю-помічницю, покликкала внучку і повела її у садок. Вікторія все запитувала, нащо їм у той садок іти, невже не можна в хаті сказати того, що треба. Але бабуся наполягала на своєму. І ось, коли вони були біля каштана, баба Уляна почала свою розповідь:

- Не знаю, дитинко, коли мене не стане, але ти повинна пам'ятати, що цей барвінок і каштан – це щастя і доля роду нашого. Коли ми одружилися із твоїм дідусем, саме цвіли каштани. Я прийшла до Микити у невістки. Яскраві каштанові свічки переливалися у сонячному промінні. Вони були для мене чимось незвичайним, магічним. Тоді ми пообіцяли один одному, що на згадку про день весілля плекатимемо це дерево і берегтимемо його, доки будемо жити. А через кілька днів я посадила біля нього барвінок. Люди завжди заздрили нам, що ми добре живемо. Але ж всякого вистачало. Та ніколи, як би гірко мені на душі не було, я не розказувала нікому своїх проблем. Ішла у сад, до каштана, і подумки ділилася із ним своїми переживаннями. А тим часом руки прополювали, пересажували барвінок. Бачиш, скільки за життя його тутросло, - весь сад заповнив. Тож і ти, дитинко, запам'ятай: як би гірко не було на душі, осмислюй те, що в житті стається. Перегорить, перекипить, заспокоїть серце, а тоді розумом думай, як проблему вирішити. І дід мій, коли бачив, що мені нелегко, чим міг – допомагав, а інколи просто залишав у спокої, щоб зібралася з думками. Ось тобі й секрет нашого подружнього життя.

Бабуся ще довго говорила, а Вікторія слухала, і ті слова проходили

ВИСЛОВИ МУДРИХ

Розлука завжди послаблює помірну любов і навпаки підсилює справді міцну. Це дуже схоже на сильний вітер, який легко гасить палаючу свічку, але ще сильніше роздмухує багаття.

Франсуа ЛАРОШФУКО

Життя без кохання я вважаю гріховним і аморальним станом.

Ван ГОГ

Серце будь-якої людини знаходиться в

рівновазі, тільки перебуваючи на вістрі ножа.

П'єр РЕВЕРДИ

Закохатися не означає хотіти... Закохатися можна і ненавидячи.

Федір ДОСТОЄВСЬКИЙ

Бути коханим – це більше, ніж бути багатим, бо бути коханим – значить бути щасливим.

ТІЛЬС

Від кохання до божевілля дорога не така вже й довга.

Від кохання до жінки народилося все прекрасне на землі.

Максим ГОРЬКИЙ

Від нещасливого кохання є багато ліків, та виліковує тільки щасливе кохання.

Володимир КАНІВЕЦЬ

Всяке кохання справжнє і прекрасне по-своєму, тільки б воно було в серці, а не в голові.

Віссаріон БСЛІНСЬКИЙ

ЦІКАВИ ФАКТИ ПРО КОХАННЯ

- Справжня любов до шлюбу приходить до більшості людей тільки один раз.
- Учені обстежили молодих людей, студентів, яких тільки-що покинули кохані. У результаті медичної прилади показали дуже високу активність тієї частини мозку, яка відповідає за фізичний біль.
- Після розриву стосунків у людей часто виникає почуття, яке називається «любовна фрустрація». Саме воно змушує любити коханого більше, ніж до розриву.
- На підсвідомому рівні чоловікам європейських країн імпонують жінки, окруженість талії у яких дорівнює 70 % окруженості їх стегон.
- У більшості країн нашої планети обручку дружини носять на безіменному пальці на лівій руці. Такий звичай пішов із Стародавньої Греції. Саме там існувала думка, що через цей палець проходить «вена любові», яка веде до серця.
- Як стверджують психологи, люди часто закохуються в тих, хто нагадує їм батьків.
- Ризик виникнення заоханості між жінкою і чоловіком в екстремальній ситуації набагато вищий, ніж у звичайній, наприклад, в офісі або на вулиці.
- Вчені стверджують, що довгий і романтичний період залицянь є запорукою такого ж довгого спільного життя. А ось, як показує практика, пристрасні і бурхливі стосунки спочатку часто закінчуються розривом.
- Чоловік більш терпимий, ніж жінка тоді, коли шукає партнерку для коротких відносин. Якщо ж він підбирає майбутню дружину, тоді стає прискіпливим.
- За світовою статистикою, середній вік чоловіка в шлюбі – він на три роки старший від дружини.

їй крізь серце. Того разу бабусі полегшало. Вікторія закінчила школу, швидко пролетіли і роки навчання в технікумі. Але як тільки вона мала вільний час, завжди спішила до дідуся і бабусі. Працювала на совість, щоб хоч трохи їм допомогти. А одного разу приїхала надто щаслива. Вона прожогом забігла в хату, поцілувала рідних і нетерпляче сказала:

- Бабусю, дідусю, тільки не хвилюйтеся! У мене для вас сюрприз.

Миколко, заходь! – вигукнула, повернувшись до дверей. У кімнату зайшов невисокий худорлявий хлопчина, чорно привітався, представився і ніяково тупцяв з ноги на ногу. Ініціативу перейняла Вікторія:

- Дороженькі мої, ми приїхали Вам сказати, що хочемо одружитися.

Поблагословіть нас! – у діда на очі навернулися сльози. Баба загадково посміхнулася і почала розпитувати, хто він, звідки, як живе. Виявилось, що Микола теж сирота. Виріс у дитячому будинку. Але його мова і поведінка бабусі сподобались. Вони переглянулися з дідом, неквапом вийшли в іншу кімнату, а повернулися назад зі своїми вінчальними іконами та зі сльозами на очах промовили разом: «Хай Бог благословить, і ми благословляємо!»

Уже за вечерею розговорилися, коли і як планують молодята одружитися. Ті відповіли, що тоді, коли цвітнуть каштани, коли їхні свічки гратимуть переливами у сонячному промінні. А ще Вікторія припала біля баби Уляни на коліна і попросила:

- Сплетіть мені, бабусю, весільного букета із того барвінку, що під каштаном росте...

Марія ЛЯХ

НА ЖИТТЄВИХ ПЕРЕХРЕСТЯХ

ДОЛЕНОСНА ЗУСТРІЧ У ПОТЯЗІ

Олена уже кілька років не приїжджала до батьків. З тих пір, як після закінчення університету працювала в столиці, з головою погрузла у роботу. І в будень, і в свято – все одне і те ж – робота, робота і ще раз робота. Мама не раз казала їй, що така праця того не варта. Вона ж молода дівчина. Їй особисте життя влаштувати треба, а донька все відмахувалась, стверджувала, що треба спочатку на ноги стати, а вже потім про чоловіка і дітей задумуватися. Але того разу мама з цілковитою серйозністю заявила, що якщо донька на цей Великдень не приїде додому, то може взагалі більше не приїжджати! Тож Олена вирішила, що будь-що, але таки поїде на Пасху у рідне село.

Керівництву пообіцяла, що працюватиме вдома, відпросилася, замовила квиток на потяг, купила рідним гостинці і нарешті поїхала на вокзал. У потрібному вагоні віднайшла номер свого купе, привіталася з двома попутниками, поклатила на свою верхню полицю речі. На одному нижньому місці поки що нікого не було. Вона сіла біля столика, вийняла нетбук і, як завжди, почала працювати. Коли потяг набрав швидкості, із відчиненого вікна повіяло холодом. Вона піднялася, щоб зачинити його, а попутник, який сидів по другий бік, запитав:

- Можливо, Вам допомогти? – Олена глянула на незнайомця. Із сидіння піднявся високий темноволий чоловік років сорока із блакитними очима.

- Я сама, - відрізала дівчина і рвучко шарпнула ручку вікна.

- Як знаєте. Але коли що, кажіть, я охоче Вам допоможу.

Вона нічого не відповіла, знову втупилася у нетбук і так просиділа добрих півдня. Чоловік весь цей час за нею спостерігав, що її неабияк дратувало. Спочатку вона на це не зважала, потім стала звертати увагу, що незнайомиць не зводить із не погляду, а врешті не витримала і випалила:

- Ну чого б я дивилася, як люди працюють?! Займіть себе чимось! Книжку почитайте чи зателефонуйте до когось!

- Чому Ви одразу не сказали, що Вам це не подобається? Добре, я відвернуся, - і він таки дійсно відвернувся, став дивитися у вікно навпроти. А Олені навіть якось ніяково стало. Обрадила ні в чому невинну людину. Він же їй

нічого поганого не зробив! «Вже зовсім здичавіла зі своєю роботою!» – подумала, ще хвилини десять попрацювала, захавала нетбук і безмовно стала дивитися у те ж вікно, що й чоловік. Трохи згодом він перший почав розмову:

- Напевно, щось не доробили перед Великднем?

- Та, в мене завжди роботи вдосталь, але батьки просять, щоб приїхала, то й їду.

Олена і Василь (так звали чоловіка) тільки розговорилися, як на наступній станції у їхнє купе зайшла жіночка і попросила дівчину звільнити її місце. Олена вже почала видряпуватися на свою верхню полицю, як Василь запропонував сісти біля нього, а потім, уночі, він буде спати на її місці, а дівчині поступиться своїм. Олена погодилася.

Потяг рухався все далі й далі, і там, у великому, шумному місті залишалися Оленіні клопоти і тривоги. Їй ставало якось легко і добре на душі. Вона вже без остороги спілкувалася з попутником. Знайшлися спільні теми. На ніч вона наставила будильник, щоб не проспати свою зупинку, і як тільки він задзвонив, стала похапцем збиратися. Але разом із нею почав збиратися і Василь. Вона, не приховуючи здивування, запитала, чому він заметушився, а чоловік посміхнувся і відповів:

- Я теж їду у Вашу Миколаївку. Друг, з яким навчалися разом, запросив. Вдома однаково самому сумно.

Коли вони сходили з потяга, Олена вже не перечила, щоб Василь допоміг їй винести сумки. Потім було 15 хвилин поїздки в автобусі. І ось вони вийшли на зупинці «Миколаївка». Олена рушила переходити через дорогу, як тут ізвідки взявся легковик, який на шаленій швидкості пролетів

повз. Але в момент, коли авто черкнуло по її сумках, що висувалися попереду неї, ззаду її смикнула чоловіча рука – рука Василя. Дівчина, приголомшена, стояла на місці і сама собі не могла повірити. Тільки-що чужа людина врятувала їй життя. А Василь приглядався, чи її не зачепило, чи нічого не побилось в сумках. Коли Олена трохи оговталася, мовила:

- Хай би і все, що в тих сумках, побилось вщент! Головне, що я жива. І це Ваша заслуга, Василью! Дякую!

- Будьте здорові! Ну, що ж, якщо з Вами все гаразд, то я їду, мені в інший бік села, - і не чекаючи відповіді, чоловік пішов. Олена ще кілька хвилин стояла, як вкопана. Потім поволі побрела до батьківського дому. А отча хата, як відомо, лікує. До вечора і хвилювання пройшло.

Уночі донька разом із матір'ю пішла до храму святити паску і яйця. Надворі було тихо. Нав-

коло церкви з кошиками вже ставали люди, а з храму доносилося святокове: «Христос Воскрес!» Уже й хресний хід ішов навколо церкви, а Олена чомусь не могла запалити свою свічку у кошику. Вона нервово черкала сірники, а вони чомусь гасли, хоч і вітру не було. І тут, коли дівчина вже зовсім знервувалася, почула позад:

- Можливо, Вам допомогти? – голос видався їй знайомим. Повернулася і побачила попутника Василя. Він дістав свічку зі свого кошика і запалив свічку у її кошику та порадив наступного разу взяти сухі сірники, а не вологі. Вони разом стояли, аж поки не посвятили паски. Потім разом поверталися у столицю (знову дивний збіг обставин). Стали спілкуватися. А на наступний Великдень приїхали у Миколаївку до Оленіних батьків просити благословення на шлюб.

Марія ЛЯХ